

H LAS SV. CYRILA A METODA

velikonoce 1990

Dopis Svatého Otce Františku kardinálu Tomáškovi.

Ctihodnému bratru Františku kardinálu Tomáškovi, arcibiskupovi pražskému. Když se slavilo na Velehradě jedenáctisté jubileum svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje, nebylo mi dopřáno zúčastnit se těchto slavností.

Celková situace ve Vaší vlasti se však podstatně změnila, za což patří neskonale díky Boží Prozřetelnosti, Kristu Pánu i jeho svaté Matce, jakož i Vaším svatým patronům, v první řadě svaté Anežce České.

Velmi rád tedy přijímám pozvání, které mi zaslal pan prezident republiky a také Vy, Otče kardinále, spolu s ostatními biskupy. Chci putovat na Velehrad, abych tak splatil dluh vděčnosti, který nyní ještě vzrostl. Učiním tak 22.dubna, abych se zároveň zapojil i do Desetiletí duchovní obnovy, vyhlášené k jubileu svatého Vojtěcha. I když je má pout naplánována jen na jeden den - nechce tedy nahrazovat pastorální návštěvu, na niž se s pomocí Boží chystám - doufám, že mi bude možno stavit se jak v Praze, hned po příletu, tak i v Bratislavě před odletem do Říma. Ostatní podrobnosti dohodnou organisátoři.

Na konci svého dopisu chci, ctihodný bratře kardinále, ještě jednou vyjádřit svou radost a vděčnost za vše, co nám Bůh prokázal. V jeho jménu uděluji Vám i celé Vaší vlasti své apoštolské požehnání.

Jan Pavel II.

Tento dopis Svatého Otce byl psán česky.

ANEŽKA POMOHLA

Pastýřský list

Dra. Jaroslava Škarvady,
tit. biskupa litomyšlského,

k třetímu roku

Desetiletí duchovní obnovy

Boží slovo a modlitba

Stalo se už dobrým zvykem, že vždy v postní době, tedy ve čtyřicetidenní přípravě na slavení velikonoce, posílám našim krajanům pastýřský list. V minulých letech to byly dopisy exulantům. Dnes už, myslím, toto slovo nemáme právo používat. Už máme zase svou vlast, kam se můžeme svobodně vracet, nejsme ve vyhnanství, jsme pouze v zahraničí. Měl jsem pokušení napsat, že jsme v cizině, ale i toto slovo snad není zcela na místě, protože mnozí si zde už vybudovali svůj nový domov. Přesto však ti, kdo čtou nebo slyší tato slova, už proto, že jim rozumí, dokazují, že jsou členy našeho národa, a letos už nemá jistě nikdo důvod stydět se za to, že pochází z Čech či Moravy.

Svatá Anežka má dary i pro nás

Mnozí z nás tu osvobozenou vlast už navštívili, mnohým přijely odtamtud návštěvy, všichni jsme tam však jistě byli aspoň svým srdcem v těch velkých dnech minulého podzimu, které následovaly hned po svatořečení naší Anežky Přemyslovny. Zdá se to opravdu neuvěřitelné, skoro jako zázrak, a přece je to skutečnost, i když zatím ještě křehká a ne úplně zabezpečená. Kdo by se byl odvážil doufat, že budeme mít takového prezidenta, jakého si národ přivedl na hrad (uvědomujeme si, že právě tam spatřila světlo světa svatá Anežka?). Kdo by se byl nadál, že budeme mít fungující parlament, vládu národního porozumění, že za pár měsíců budou svobodné volby. A kdo by mohl být tak velkým optimistou, aby se odvážil pomyslet, že ještě letos na jaře se u nás objeví Svatý Otec. Ne, tohle není jen tak, svatá Anežka opravdu potvrdila, že - jak řekl Svatý Otec při naší audienci - má zřejmě dary, které Boží prozřetelnost určila právě naší generaci.

Desetiletí duchovní obnovy

A ta naše generace, jak na ty dary odpoví? Svatý Otec při téže audienci mluvil i o svatovojtěšském Desetiletí duchovní obnovy našeho národa a nazval ho dílem pastorační jasnozřivosti. To Desetiletí má svůj program a logický sled. Minulý rok měl za téma naši víru, víru v moderním světě. Letos je našim úkolem posvěcování života. Není to vhodná výzva zrovna pro první rok národní svobody?

Posvěcování života

Slovo posvěcování může znít leckomu příliš kostelně, snad připomene i svěcenou vodu a vůni kadidla. Ale jeho obsahem je něco daleko hlubšího. Svatý je totiž v plném slova smyslu jediné Bůh. "Ty jediný jsi Svatý" - modlíme se při mši svaté v chvalozpěvu "Sláva na výsostech Bohu!". Svatý je jediné Bůh, který - jak jsme si řekli před rokem - se v Písmu svatém představuje jako Světlo, jako Život, jako Pravda, jako Láska. Posvěcovat svou existenci znamená tedy - nakonec to napovídá i etymologie našich českých slov - prosvěcovat ji Božím světlem, oživovat ji Boží láskou. A to je právě to, čeho máme nejvíc zapotřebí.

Prožili jsme přece skoro půlstoletí skutečného temna, kdy se lež nazývala pravdou a pravda lží, kdy slova -trácela svůj původní význam, kdy se mezi lidmi zatloukaly klíny závisti a nenávisti, kdy se zlo vydávalo za dobro a konat dobro bylo znemožňováno. Kdy jakoby zamořené prostředí, které dusilo naše lesy, nedovolovalo pronikat ani Božím slunci. Jistě to nebylo náhodou, že se naši lidé po listopadových událostech začli chovat k sobě ohleduplněji, že si začli navzájem víc rozumět, že se snad začli mít i více rádi.

Bůh je Světlo, Bůh je Život, Bůh je Pravda, Bůh je Láska. Posvěcovat náš život znamená tedy dovolit Božím slunci, aby paprsky svého světla, svého života, své pravdy a své lásky prozařoval i naši existenci. Není to něco navysost potřebného právě v tomto roce 1990?

Jak toho lze ale docílit prakticky? My křesťané jsme přesvědčeni že Bůh nás nestvořil nějakým nedopatřením, nýbrž z lásky. Že nás nechal do existence, aby se nás zbavil, nýbrž že nás naopak chce přivést k sobě, že se nám chce sám dát. Je se pak co divit, že nás oslovuje, že se nám dává poznat, že s námi vchází do styku? Základním pilířem křesťanského náboženství je Boží zjevení. "Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil v minulosti Bůh k našim předkům skrze lidi shůry osvětlené. V této však, to je poslední době, promluvil k nám skrze Syna." (Žid 1, 1-2) Prvním krokem k posvěcování života je tedy styk s Božím slovem, živá modlitba. Modlit se totiž neznamená odříkávat mechanicky nějaké zařikávací formule, nýbrž osobně reagovat na Boží slovo, na Boží zjevení. Ne pro nic je základní modlitbou křesťanů "Otče náš", jehož slova jsou převzata z evangelia (Mt 6, 9-13), pro nás katolíky i "Zdrávas Maria", při němž opakujeme opět slova Písma (Lk 1, 28 a 42), pro židy i křesťany pak starozákonní žalmy. Modlit se znamená rozmlouvat s Bohem, naslouchat Božímu slovu, "ucho-ovávat je v srdci a rozvažovat o něm" (srv. Lk 2, 19), nechávat se jím vést na naší cestě: "Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku" (Žalm 119, 105). Chceme-li se tedy dát na cestu po níž nás chce vést Desetiletí duchovní obnovy v tomto roce, musíme si vyřešit svůj postoj k modlitbě. Zda si vůbec uvědomujeme, jak je modlitba nutná, že vlastně teprve modlitbou vstupujeme do styku se svým Stvořitelem, že zřeknout se modlitby znamená zanedbat tu nejdůležitější dimenzi lidské existence, to, co z nás dělá Boží partnery a je tedy nejhlubším základem naší osobní důstojnosti.

Hřích

Posvěcovat svůj život znamená však i něco dalšího. Znamená také osvobozovat se od hříchu, očisťovat se, a i v tomto smyslu se vztahuje na každého z nás. Narodili jsme se přece do světa, v kterém není harmonie, v kterém vládne sobectví a hřích. "Boží hněv se zjevuje proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří potlačují pravdu," píše svatý Pavel na začátku listu Římanům (Řím 1, 18). Potlačovat Boží pravdu znamená tu "vyměnit Boží pravdu za lež a klanět se tvorstvu místo Stvořiteli" (tamtéž, 25). To se netýká jen těch, kdo nechtějí uznat Boží existenci, to se týká i nás, kteří nechceme důsledně uznat Boží moc nad námi, to "posvěť se jméno tvé, přijď království tvé" z otčenáše. Kterí "chceme být jako Bůh", jak zní první a nejdůležitější pokušení, o kterém se mluví hned na začátku bible (Gen 3, 5), kteří chceme disponovat stvořením i svým vlastním životem podle sobeckých choutek. Hřích je odvrát od Boha, od Světla a Života, a proto pád do temnoty a smrti. "Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha," píše svatý Pavel v citovaném listu (Řím 1, 28-31), "dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší. Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost... Neznají lásku ani slitování." Nás to samozřejmě svádí k tomu zvednout prst a kazovat na druhé: netýká se to ale aspoň v určité míře každého z nás?

Područí hříchu

Mnoho moderních ideologií ztroskotalo na tom, že popíraly skutečnost, které říkáme dědičný hřích, že považovaly člověka za od přirozenosti dobrého. Že nechtěly uznat jeho zlé sklony, že všechno zlo sváděly pouze na zvrhlost ekonomických systémů a společenského řádu. Svatý Pavel to vidí jinak. V citovaném listu Římanům píše: "Vím totiž, že ve mně nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne... Ve své nejmírnější bytosti si radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, který vládne v mých údech. Já nešťastný člověče! Kdo mě vysvobodí od těla propadlého této smrti?" (Řím 7, 21-24) To je ústřední otázka nejen Pavlova listu Římanům, ale vlastně celé etiky, všech filozofů a sociologů, kteří chtějí budovat lepší svět. Kdo vysvobodí lidstvo z tohoto područí hříchu? Kdo mne - abychom se vrátili k našemu tématu - kdo mne hříšného posvěti?

Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů

Svatý Pavel dává odpověď v další, osmé kapitole svého listu, která je právem považována za jednu z nejkrásnějších stránek bible. Kdo mě vysvobodí? Ježíš Kristus. Neboť "Bůh učinil to, co bylo (Starému) Zákonu nemožné: poslal svého Syna, aby hřích zničil; on vzal na sebe

tělo, jako mají hříšní lidé, a Bůh na tomto jeho těle odsoudil hřích k zničení. Proto už nemůže být řečí o nějakém odsouzení u těch, kteří jsou v Kristu Ježíši." (Řím 8, 3 a 1) Dnes není našim úkolem rozebírat křesťanskou nauku o vykoupění a ospravedlnění, stačí nám jen ten důležitý Pavlovův závěr: Aby se člověk dostal z područí hříchu, musí být "v Kristu Ježíši". Co znamená být "v Kristu Ježíši"? Nejjasnější odpověď najdeme v řeči Krista samého při slavení poslední večeře, zaznamenané v Janově evangeliu: "Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce, zatímco oddělení ode mne nemůžete dělat nic. Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně." (Jn 15, 4-5) My křesťané vyznáváme, že plný život je možný jen ve spojení s Kristem. To je to pavlovské "být v Kristu Ježíši", to je to janovské "zůstávat v něm". Do tohoto spojení se člověk dostane vírou, je však zpečetěno křtem. Křest je ta svátost, která nás naroubovala na vinný kmen, jímž je Kristus. Proto při vrcholném slavení liturgie ve velikonoční vigílii vzpomínáme na svůj křest a ožívujeme to napojení na Krista, kterého se nám ve křtu dostalo.

Duch svatý a svátosti

Nejhlubší základ našeho posvěcení je tedy křest. V něm jsme se dostali do spojení s Kristem, který je "jediný Svatý", v něm jsme dostali Kristova Ducha, dárce života a posvěcovatele. Posvěcovat svůj život znamená nechávat se vést tímto Kristovým Duchem, nechávat se vést cestou, kterou on vedl Krista samého. "Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou Boží synové." (Řím 8, 14)

Našimi průvodci v tomto roce Desetiletí jsou svatý Norbert a blahoslavený Jan Sarkander. Světci, kteří mají zvláštní vztah ke svátostem: svatý Norbert k eucharistii, blahoslavený Jan Sarkander ke svátosti smíření. Svátosti jsou totiž - jak už naznačuje sám jejich název - nejvládnějšími prostředky našeho posvěcování. Základní je křest. Největší je ovšem eucharistie. V ní se osobně setkáváme s Kristem, v ní nás on sám strhává do své oběti, do lásky, s kterou se na kříži odevzdal svému Otci. Totu láskyplné odevzdání, které Kristus vykonal

na kříži a které zpřítomňuje při mši svaté, aby do něho zapojil i nás, je nejradikálnějším překonáváním hříchu, a proto i nejučinnějším posvěcováním. Postoj hříšníka totiž vede pryč od Boha k vlastnímu sobectví. Postoj Krista ve mši svaté je zcela opačný: vede pryč od hříchu k totálnímu uznání Boha. Čím víc se nám daří být i při mešní oběti "v Kristu Ježíši", tím víc se osvobozujeme z područí hříchu a tím intenzivněji se posvěcujeme. Tím víc se nakonec i mravně napřimujeme, abychom pak v praktickém životě dávali přednost pravdě před lží a volili lásku namísto sobectví.

Závěrem

Chceme-li to vše shrnout, můžeme si znovu uvědomit, že nejsme od přirozenosti svatí, že nás "tělo, svět a dábel" svádějí ke zlému. Této tendenci k zlému se musíme denodenně bránit, nechceme-li upadnout "do područí hříchu". Na to ovšem sami nestačíme. Není v moci tmy rozzářit se světlem, ani v moci smrti dát si život. Musíme tedy hledat pomoc u toho, o němž v mešní liturgii vyznáváme: "Ty jediný jsi Svatý, ty jediný jsi Svrchovaný, ty snímáš hříchy světa." To předpokládá život z Božího slova, život modlitby, to vyžaduje účast na liturgii, přijímání svátostí. Jak si bible, slova Božího, vážili naši předkové! Co všechno nepodnikali, aby měli přístup k svátostem, zvláště k eucharistii, kterou chtěli požívat i z kalicha! To je to dědictví našich otců, které stále přežívá, které dřímalo v srdci našeho národa i během vlády lži a nesvobody. Je na nás, abychom z tohoto bohatého dědictví čerpali, abychom svůj život posvěcovali, abychom mu dovedli zas vrátit jeho smysl a hodnotu a žít i uprostřed temnot jako synové a dcery světa.

K tomu Vám na přímluvu svaté Anežky, svatého Norberta a blahoslaveného Jana Sarkandera ze srdce žehnám.

V Římě na Popelčnický středu 28. února 1990.

+ Jaroslav Škarvada

tit. biskup litomyšlský

VÝZVA! VÝZVA!

Kdo z Vás by mohl věnovat české knihy zakládajícímu se studentskému klubu v Brně, ať je nabídne Katolické misii v Mnichově, Klenzestr.66, 8 München 5. Jedná se hlavně o exilní literaturu.

Klub má být založen u katolického kostela pro studenty.

Děkujeme.

Bohoslužby ke cti sv. Anežky České 25.11.
1989 v katedrále sv. Víta v Praze.

ZAČALO TO SVATOŘEČENÍM

„Ke cti svaté a nerozdlíné Trojice, k povznesení katolické víry a prohloubení křesťanského života, autoritou Pána našeho Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla a z naší promyšlené úvahy a s pomocí Boží, které jsme se přecasto dovolávali, jakož i na radu mnoha našich bratrů v episkopátu, rozhodujeme a určujeme, že blahoslavená Anežka Česká a Albert Adam Chmielowski jsou svatí; připisujeme je do seznamu světců a stanovíme, že mají být v celé církvi zbožnou úctou uctíváni jako svatí.“

Těmito slovy Jan Pavel II. v neděli 12. listopadu 1989 nad hrobem sv. Petra potvrdil svatost dvou osobností, jejichž životní pouť sice od sebe odděluje více než půl tisíciletí, ale které spojuje slovenský původ a vpravdě čínořodé vyznávání víry prostřednictvím obětavé služby nejobožejším. Stalo se tak v 10 hodin 5 minut a 43 vteřiny – při slavnostní pontifikální mši, kterou ve svatopetrské bazilice Svatý otec sloužil společně s českým primasem, arcibiskupem pražským Františkem kardinálem Tomáškem, krakovským metropolitou Franciszem kardinálem Macharským, polským primasem Josefem kardinálem Glempem, arcibiskupem hnědenským a varšavským, maďarským primasem László kardinálem Paskainem, slovenským metropolitou msgr. J. Sokolem, arcibiskupem trnavským, dále s čenstochovským biskupem J. Nowakem, litomyšlským titulárním biskupem msgr. J. Škarvadou pověřeným péčí o Čechy v zahraničí, apoštolským administrátorem olomoucké arcidiecéze biskupem msgr. F. Vaňákem, L. Serinim, nejvyšším představeným minoritů, kteří byli správci Anežčina kanonizačního procesu, P. M. Wojtowiczem, prvním knězem kongregace bratří albertinů, již založil A. Chmielowski, krakovský kněz P. K. Sczygłaj a bosý karmelitán P. E. Morawski. Jako kardinálové diakoni při obřadu působili P. Meyer a prefekt Kongregace pro evangelizaci národů J. Tomko.

V kněžišti zaujelo místa dvacet sedm kardinálů a na čtyřicet arcibiskupů a biskupů, mezi nimi msgr. F. Colasuonno, apoštolský nuncius se zvláštním posláním, který čas od času přijíždí do Prahy, a arcibiskup L. Poggi, apoštolský nuncius v Itálii, jenž se jako účastník dialogu mezi církví a řadou států v naší oblasti po řadu let aktivně podílel na uplatňování vatikánské tzv. východní politiky. Na dalších čestných místech se kanonizačního aktu zúčastnily oficiální delegace ČSSR a Polska.

Naše obrázky jsou z čekání na pondělní audienci a z audiencie samé. Komentáře není třeba.

Kardinál Tomášek ukončil svůj pozdrav při audienci zvoláním - prosbou:

S V A T Á A N E Ž K O ,
O R O D U J Z A N Á S !

A PAK DOSTALO VŠE NEČEKANÝ SPÁD

S holýma rukama stáli pod pomníkem svatého Václava proti obuškům, vodním dělům, proti brutálnímu násilí. A přece zvítězili - v revoluci něžné, sametové, nad kterou svět obdivem zatajil dech. Nejsme sami, kdo věří, že svou přímlovou pomohli naši svatí ochránci v čele se svatým Václavem a svatou Anežkou. Jeden z mladých účastníků oněch památných listopadových demonstrací to vyjádřil před svým věřícím přítelem pln obdivu slovy: "Ta vaše Anežka, to je frajerka!"

"...Pár minut před jednou vychází prezident republiky s manželkou z budovy Hradu do katedrály. Středem barevného lidského řetězu se táhne úzký koridor. ... Vím, že těch několik desítek kroků cesty tam, kde na stupních velechrámu očekává pana prezidenta biskup, mi zůstane vyryto do duše až do smrti: Triumfální "Ať žije Havel!" zní jako oslava konce strašné války, jako rituál vzývající nezměrnou naději národa, oživajícího ze zkamenělin; věkovitá katedrála to volání odráží i přijímá do spár svých posvátných kvádrů. Prezident se v kapli pokloní ostatkům svatého Václava, usedá vedle manželky do křesla, pokřičuje se, znějí slova primase českého i moudře vybrané věty Písma, rozléhají se tóny Te Deum laudamus, myšlenky letí ke chrámovému stropu, který se stává nekonečně vzdáleným, cítím teplo pohledu Anežky Přemyslovny i pocit hrlosti nad tím, že i já jsem Čech, tak jako ona, vpravdě divotvorná, jako nikdy nepokořený Václav Havel, jako miliony mých drahých, kteří sami sobě dali úžasný dar nové sebeúcty."

Převzato z reportáže o volbě prezidenta v Mladém světě

TE DEUM LAUDAMUS!

HLÁSEK

Dětská příloha Hlasu sv. Cyrila a Metoda

55

JUNÁCI
V ZHŮRU,
VOLÁ DEN!

... Když mi bylo deset let, dali mě rodiče do koleje Jiříů z Poděbrad, což bylo něco na způsob anglických škol, takové gymnázium, spojené s internátem v Poděbradách. A tam byl i vodácký skautský oddíl, v němž jsem tehdy byl. Díky tomu, že vedoucí byli Pražáci, byl jakýmsi způsobem propojen se dvěma slavnými vodáckými oddíly, které měly číslo dvacet jedna a dvacet dva ... Vždycky jsme sjížděli řeky — na pramičkách nebo i na kanoích dohromady s nimi. Byli jsme párkrát na tábořech, jednou snad v Kunžaku v jižních Čechách.

Jako všechny děti jsem miloval skautskou uniformu, ty námořnické čepice, které jsme měli. Skládal jsem odborky, chtěl jsem jich mít na rukáve co nejvíce. Potom v padesátých letech mě jednak z té koleje vyhodili z důvodů kádrových a mimoto zrušili skauting. Ještě jsem pak asi dva tři roky skautoval dál v turistickém oddíle, kde vlastně skauting pokračoval ... Už tedy nikoli v těch krásných vodáckých uniformách, ale přesto jsme dál sjížděli řeky Lužnici, Ohří, Vltavu, dokonce Váh na Slovensku. Někdy v patnácti nebo kdy, jsem této své sportovní kariéry zanechal ...

... dnes, kdy vidíme, jak strašně je ničena příroda, stále více oceňuji na skautingu respekt k přírodě, kázeň, pokus žít v souladu s přírodou ... My, když jsme někde tábořili, tak když jsme odjížděli, muselo to místo vypadat přesně tak, jak vypadal předtím, než jsme přijeli. Neexistovalo, aby po nás někde zůstal nějaký papírek, požlapaná tráva nebo cokoli. A tenhle ekologický prvek ve skautingu, respekt k přírodě, pokora před ní, úcta k ní a touha žít s ní v harmonii, to bylo to kladné, co se mi na skautingu líbilo a co se dneska stává zvláštním způsobem aktuální ..."

VÁCLAV HAVEL v rozhovoru pro časopis Čin v červnu 1989

I u nás doma mohou opět svobodně pracovat skautské oddíly, které se všude hlásí k životu (na obrázku nábořový plakát z Olomouce).

Není divu, když i pan prezident se hlásí ke skautským ideálům.

Vlevo: skautské vánoce v Norimberku

Všechny naše farnosti navštívil také sv. Mikuláš, jak je možno vidět na dokumentárních fotografiích: vpravo v Norimberku, vpravo dole ve Frankfurtu, vlevo v Mnichově

SME KRV JEDNA...

KRTEM SVATÝM BYLI DO CÍRKVE BOŽÍ PŘIJATI

Katrin Borský v Kolíně a její bratranec Martin Maria Václav Holeček v Lucernu-Wesemlin, Andrea Silvia Schreiberová v Mannheimu, Jessica Plechová v Hanau, Martin Jan Valenta a Dominik Stanislav Zapletal ve Frankfurtu, Lucie Jana Moudrá, Andrea Miroslava Šilháková a Martin Pavol Koleda ve Wiesbadenu Ester Nakonečný, Markus Sebastian Müller, Jan Zdeněk a Dita Eva Sismilichovi, Andrea Eva Baczewski v hradní kapli v Norimberku Radek Štěpán Zdražil, který jako dospělý přijal zároveň svátost bířmování a přistoupil poprvé ke sv. přijímání v hradní kapli v Norimberku Susane Chomat v Mnichově

ABYS V NICH MILOST KRŤU SVATÉHO ZACHOVAL- PROSÍME TĚ, VYSLYS NÁS!

SVÁTOSTÍ MANŽELSTVÍ SVÉ ŽIVOTY SPOJILI

Dipl.Ing.Jiří Kodl a Dr.Helena Haluszková v hradní kapli v Norimberku, Tibor Krupa a Eva Vrabelová v Zirndorfu ABYS TYTO NOVOMANŽELE V LÁSCE A VĚRNOSTI ZACHOVATI RÁČIL - PROSÍME TĚ, VYSLYS NÁS!

BLAHOPŘEJEME

Msgru.Jaroslavu Kubovcovi ke 45.výročí kněžského svěcení
P.Dr.Aloisu Krchňákovi ke 40.výročí kněžského svěcení
Pí.Anně Kvapilové, obětavé iniciátorce a vedoucí prázdninových škol v Norsku,k 85.narozeninám, p.Josefu Kramperovi v Mnichově k 85.narozeninám, P.Františku Rochlovi v Londýně k 80.narozeninám, Dr.Josefu Kratochvilovi, známému skautskému pracovníkovi ve Stuttgartu, Dr.Imrichu Kružliakovi v Mnichově k 75.narozeninám, P.Dr.Františku Kružíkovi v Günzlhofen, P.Josefu Malárovi v Bachhagel, P.Pavlu Knesploví OFM.Cap. v Ibbenbüren, P.Maxu Kandlerovi v Kolíně, p.Dr.Jaroslavu Dreslerovi a p.Ivanu Divišovi v Mnichově k 65.narozeninám, P.Jiřímu Pavelkovi v Schernfeldu a P.Dr.Liboru Kovalovi ve Freiburgu k 60.narozeninám, pí.Anně Veliškové z Norimberka a p.Dr.Pavlu Šefrovi z Hohenbergu ke 40.narozeninám

a všem, o jejichž jubileích jsme se nedozvěděli.

P.Josefu Jechovi přejeme brzké uzdravení!

obrázcích: Křty Katrin Borské, Martina Holečka, Andrey Schreiberové a Philippa Vojtěcha Krůty (ref.v min.čísle)

NAŠE VELIKONOCE

FRANKFURT: 7.4.-Svatvečer Květné neděle v 16.30, 13.4.Velký pátek v 15 h., 14.4. Vzkříšení ve 20 h., vždy v Kolpinghaus
WIESBADEN 12.4. Zelený čtvrtek v 18.30, 15.4. Hod Boží v 16 h. v kostele St.Andreas
MANNHEIM 16.4. Velikon.pondělí v 16.h. ve Spitalkirche
NORIMBERK 8.4. Květná neděle v 10 h.v hradní kapli.- svěcení ratolestí, pašije, mše sv.; 12.4.Zelený čtvrtek v 19.h., hradní kaple, pak agape; 13.4.Velký pátek v 15 h. obřady Velkého pátku hradní kaple; 15.4. Hod Boží v 6 h.Vzkříšení, pak snídaně, 10 h. mše sv., vždy v hradní kapli; 16.4. vel.pondělí mše sv. v 10 h. v táborové kapli v Zirndorfu, pak pomlázka
MNICHOV 8.4. Květná neděle mše sv. v 10.10 u sv.Štěpána, 12.4. Zelený čtvrtek v 17.30 v Kreuzkirche, pak agape ve farním sále; 13.4.Velký pátek v 17 h. u sv.Štěpána; 14.4. Vzkříšení ve 20 h. v Kreuzkirche; 14.4. Hod Boží mše sv. v 10.10 h. u sv.Štěpána; 15.4. Vel.pondělí mše sv. v 10.10 u sv.Štěpána, Thalkirchnerstr.11

Všem krajanům přejeme požehnané velikonoční svátky!

...jedna rodina

ČESKÁ KATOLICKÁ CÍRKEV V NĚMECKU

P.Pavel Knespl, 4530 Ibbenbüren, An der Mauritiuskirche 3, Tel.05451/4140
P.Dr.Josef Stojaspal, 4650 Gelsenkirchen, Stolze Str.3a Tel.0209/205162
P.Max Kandler, 5 Köln 1, Postf.290201, T.0221/316355
P.Jan Holas, 6 Frankfurt/M., Oskar-Sommer-Str.15-17, Tel.069/637508
P.Radim Valik OSB, 7 Stuttgart 50, Koblenzer Str.17, T.0711/5490285; Velehrad: Rottenwaldr.96
P.Dr.Libor Koval, 78 Freiburg/Brsg., Habsburgerstr.120, T.0761/273903
Msgr.Jaroslav Kubovec, 7945 Langenenslingen 1, T.07376/308

P.Karel Janoušek, 8 Mníchoven 5, Klenzestr.66, Tel.089/2016793; Sál Velehradu: Kreuzstr.16, Tel.089/2603331
P.Václav Sedláček OSAE, 8372 Zwiesel, Postf.220, T.09922/1040
Msgr.Pavel Kučera, 8502 Zirndorf, Postf.1310, Tel.0911/606531 Velehrad: 85 Nürnberg, Zufuhrstr.8, Tel.0911/268604
P.Jiří Pavelka, 8079 Schernfeld, Schulstr.2, Tel.08422/767
P.Josef Malár, 8881 Bachhagen, Kirchplatz 6, Tel.09077/264
Msgr.Karel Fořt, delegát, 8 Mníchoven 40, Rheinstr.39, Tel.089/349894

VŠETCI SME BRATIA - WIR SIND ALLE BRUDER - VŠICHNI JSME BRATŘI

Ellwangen-9.-11.2.se zde konala duchovní obnova pod vedením Msgra.Kučery. Obr.3
Norimberk -19.2. se sešli čeští duchovní správci z Německa v Norimberku na poradě. Přítomen byl jako host generální vikář diecéze Hradec Králové.
Frankfurt - 16.12. zde byla duchovní obnova vedená Msgr.Kučerou. Na Štědrý večer se opět konala večeře pro osamělé krajan. 31.12. účast na slavnostním zakončení roku ve frankfurtském dómě. 4.2. Vzpomínka na Otce Karla Wortnera, zesnulého před 10 lety.
Norimberk -3.12. Promítání videozáznamu "Svatořečení Anežky v Římě". 28.1.promítání filmu "To neznáte Hadimršku" v rámci masopustu. 2.2. návštěvě čs.ministra zahraničí J. Dienstbiera na středisku, v rámci jeho pobytu v Norimberku. Obr.1. .11.2. pozdravil Msgr.Kučera jménem krajanů kardinála Macharského z Krakova, který dlel několik dní v Norimberku.
MNICHOV - 26.11. navštívil naši farnost mnichovský arcibiskup kardinál Wetter a sloužil slavné bohoslužby ke cti sv.Anežky České. Pak ho farní rada pozvala na oběd - svíčkovou - na Velehrad.Obr.4 a 5. Na Štědrý večer se konala tradiční večeře pro osamělé krajan. na Velehradě. 18.2. se krajané sešli k masopustnímu odpolední.

Všem krajanům, kteří k vánocům přispějí na pomoc potřebným, vřele děkujeme!

Pouť do Jižního Tyrolska se připravuje na 24.-27.5. Informace a přihlášky u duchovních správců.

7.7. 20. pouť do Ellwangen III!

Obr.2: z návštěvy Msgra.Vrány ve Frankfurtu,

2 3
4 5